

1

Det var en svaghed. Men hun havde ingen respekt for englændere. I hvert fald ikke englændere i offentlig tjeneste, civil servants, som de kaldte sig med en i og for sig typisk engelsk underdrivelse. For servants, tjenestefolk, var jo det sidste, sådan nogle typer opfattede sig som. Hvis de mente at have nogen hovedopgave i deres embedsførelse, var det snarere konstant at føre den britiske offentlighed bag lyset end at tjene den.

Men det var selvfølgelig fuldt ud muligt, at hun netop i den henseende, altså når det gjaldt om at bedrage skatteyderne, færdedes i en meget speciel kreds af englændere, eller hvis man ville være mere præcis, britiske embedsmænd.

Eller også havde det noget at gøre med, at hun var kvinde, og at disse velklædte, velmodulerede snobber gjorde indtryk af at have visse problemer med at forholde sig til hende, netop fordi hun var kvinde. Hun havde undertiden haft svært ved at undertrykke visse i sammenhængen lige så distraherende som upassende fantasier, når hun mødte disse mænd. Midt under en fremlæggelse fra sådan en slipsefyr kunne hun rammes af forestillinger om appelsiner i munden og kvælerhalsbånd med omtrent samme slags blanke nitter, som heavyrockerne smykkede sig med fra New York til Beirut. I den uge, hun kom til London, var endnu en minister, eller

måske var det en partipamper, blevet tvunget til at gå af, fordi *News of the World* havde afsløret, at den gode familiefar havde sin gang på et bøssebordel, som tilbød særegne hjælpemidler.

Heldigt for ham, at hans karrieres endeligt var druknet i en meget større begivenhed, der for en stund fik selv Londonpressen til at glemme sin sexfiksering. London var blevet ramt af sin 11. september. Tre selvmordsbombere havde slået til mod undergrundsbanen og en bus; 52 døde.

Angrebene havde været ventet, og tabene af civile menneskeliv i London var forholdsvis beskedne. Men det var ikke selve tabene, der lå til grund for den rædsel og terrorhetz, der nu fejede gennem de britiske medier og samfundet, men den omstændighed, at terroristerne var indenlandske. Det første angreb mod London var altså ikke blevet udført af nogle saudiarabiske fanatikere i Osama bin Ladens gangsterbande, den slags fjender som svarede til alle forventninger, men af britiske og endog ret veltilpassede unge. Set fra hendes synsvinkel var det, hvad man kunne forvente, nærmest indlysende. Men hun gættede på, at netop dette angivelige mysterium ville blive et af hovedemnerne for de næste to af dagens møder.

Hun havde valgt at spadserere i stedet for at få sine britiske værter til at sørge for transporten. Der var ikke så langt fra hendes hotel oppe ved St. James' Place og ned over Themsen ad Vauxhall Bridge, og vejret var ikke så koldt, som det kunne være i London i juli. Hun stoppede op ude på broen og betragtede bygningen, der lignede en stor arabisk bryllupskage i grønt og gullighvidt. Midt i kagen, både i højden og i bredden, lå rækken af ekstra store konferencelokaler med høje vinduer, hvor det internationale møde skulle afholdes. Lige over dem to etager oppe var der en lille, rund udvækst på bygningen, hvor cheferne holdt til. Som hun

stod der på broen, kunne hun uden mindste besvær have ramt begge målene med en RPG, et raketstyr, omladet og fyret igen, kastet grejet ud over broens rækværk, være løbet tilbage samme vej, som hun kom fra, og have haft omkring 50 procents chance for at slippe væk.

Verden var fuld af terrormål.

Verden var også fuld af mål, som var betydelig bedre end dem, utilpassede unge i Mellemøsten og fra nu af også Vesteuropa sædvanligvis valgte. Men den vestlige verden og frem for alt den vestlige verdens eksperter, som hun snart skulle møde i overvældende mængde deroppe i konferencelokalet, der var så let et mål, havde en enestående evne til at overdrive fjendens farlighed. Om det mest skyldtes ineffektiv efterretningstjeneste, naivitet eller ønsket om at fremhæve sin egen betydning, eller det tjente til at sikre sig nye bevillinger, var ikke til at sige.

Hun åbnede håndtasken og tjekkede for sidste gang læbestift og øjenskygge i et guldindfattet spejl, hvorefter hun trak den lyse, italienske frakke tættere om sig og hurtigt gik det sidste stykke over broen, rundede bygningen og nåede frem til personaleindgangen. Den vej var hun tydeligvis den eneste af dagens gæster, der havde valgt, for der var ingen kø. Et skilt kundgjorde, at man ikke måtte medbringe cykler, og bag panserglasset sad endnu en af disse pensionerede overkorporaler fra H.M. Dronningens beredne garde, eller hvor han nu var fra, og han kom naturligvis straks op på dupperne ved at se noget så mistænkeligt som en mørkhåret og sandsynligvis udenlandsk kvinde og brølede til hende, at hun skulle identificere sig.

Uden et ord viste hun sit velforfalskede britiske pas og indbydelsen fra den øverste chef. Overkorporalen trak sig eftertænksomt i overskægget, mens han granskede hendes dokumenter.

“Brigadegeneral al Husseini, er det korrekt?” tordnede han.

“Ja, sir, det er korrekt,” svarede hun overdrevent lavt og med blikket forskræmt slået ned, et nummer, hun var barnligt vild med.

“Et øjeblik, madame, undskyld, jeg mener brigadegeneral, men jeg må lige tjekke. Rutine, De ved,” sagde overkorporalen og rakte ud efter telefonen.

Tre minutter senere kom to nålestribeede typer halsende ned og hentede hende op til conferenceetagen.

Førstedagens langtrukne sessioner skuffede hende på ingen måde. De var nemlig præcis, som hun havde forventet, en slags religiøse møder snarere end arbejdsmøder. Bortset fra klædedragten, sproget og en del særlige ritualer var det omtrent som at sidde til møde med Hamas eller Hizbollah. Eller måske snarere en parodi på FN, en international kongres samlet for at tærskle langhalm på emnet “den frygtelige terrortrussel, som kræver vort daglige og ubrydeligt loyale samarbejde”. De mest forbløffende delegater fremførte synspunkter på emnet, eksempelvis russere og hviderussere, hvis forhold til terrorisme sagligt set bestod i, at de så energisk udøvede den. Eller svenskere, estere, finner, nordmænd og letter, der nærmest virkede mere glade for at slippe med til et prestigefyldt internationalt møde end opsatte på at sige andet end det, der allerede var blevet sagt i åbningstalen. Det her var diplomati og ikke konkret efterretningsarbejde.

Her gjaldt det bare om at vise sin tilstedeværelse med et lille flag, og det var da også den eneste grund til, at hun var der. Hun sad bag et palæstinensisk flag og kun tre meter fra israelerne fra Mossad. Det var hele opgaven, og hun fandt ingen anledning til at ytre sig under det igangværende ritual. Mødet var blot et af mange udslag af den nye internationale orden, der var blevet indført efter 11. september og

nu var blevet yderligere befæstet af angrebet mod London ugen før.

Hun stod de lange mødeseancer igennem uden at falde i søvn og uden at skære grimasser eller grine på forkerte tidspunkter. Til frokosten havnede hun ved siden af en russer, der på en slags gebrokkent engelsk forsøgte at overbevise hende om, at Osama bin Laden var skyld i al balladen i Tjetjenien. Hun afstod helt bevidst fra at hjælpe ham til rette ved at slå over i russisk.

* * *

Sir Evan Hunt var ikke nogen tilfreds chef. Hans karriere i det offentlige liv var gået strygende lige indtil nu, og han var blevet adlet, ganske som hans kære hustru havde planlagt. Men i stedet for at blive chef for hele udenrigsefterretningstjenesten MI 6, hvilket i de senere år havde været en del af karriereplanen, var han blevet sparket skråt opad til souschef og ansvarlig for det internationale samarbejde. Man havde ganske vist prøvet at bilde ham ind, at dette job – når man betænkte vigtigheden af internationalt samarbejde i en forandret verden efter 11. september – nok i virkeligheden var det allervigtigste i nutidens MI 6. Den kolde krig var forbi og med den det meste af den traditionsrige sport med at rekruttere agenter i Østeuropa og alt det gode, gamle cloak and dagger-halløj, som MI 6 havde brugt de fleste af sine kræfter på. Moderne efterretningstjeneste forlod sig meget mere på teknik, for meget ifølge Sir Evan, end på menneskelige kilder. Og desuden var den nye fjende globaliseret, hvilket krævede et udbygget internationalt samarbejde og bla-bla-bla, og den igangværende krig var asymmetrisk og bla-bla-bla – alle disse ord! – fordi hangarskibseskadrer ikke kan hindre en håndfuld religiøse fanatikere i at klatre op på

Big Ben og sprænge sig selv i luften.

Sir Evan var konservativ i sine analyser og anså for eksempel kampen om verdens råvareressourcer, *good old imperialism*, for betydelig vigtigere end hele den grasserende skræmmekampagne om terrorisme. Selvom det var en analyse, der byggede på 30 års karriere inden for det britiske efterretningstvæsen, gjorde den næppe indtryk på politiske beslutningstagere, der hellere lyttede til tabloidpressen.

Men det lå Sir Evan fjernt åbenlyst at vise sin utilfredshed med de fejlsatsninger, som den gamle familie af vestlige efterretningstjenester var ved at foretage, her efter at den ulyksalige – eller i hvert fald lidet blændende – George W. Bush havde proklameret Krigen mod Terror. Det faldt lige så lidt Sir Evan ind at beklage sig over den stopper, der så brat var blevet sat for hans egen offentlige karriere. Hvis omstændighederne magede sig til hans fordel, ville han stige yderligere i graderne. Men så var det vigtigt, at han aldrig, hverken før eller siden, havde gjort sig bemærket som et brokkehoved.

Derfor tog han imod sin assisterende forbindelsesofficer Lewis MacGregor i glimrende humør, ja ligefrem entusiastisk. Han mente at have sine erfaringsmæssigt gode grunde til at briefe den unge MacGregor grundigt inden mødet med den palæstinensiske modpart Mouna al Hussein. Ellers var der en betydelig risiko for, at MacGregor kom til at kikke for dybt i hendes mørke øjne og tog fuldstændig fejl af, hvem han havde at gøre med.

“Først og fremmest vil jeg have, at du gør dig én ting fandens klart, unge mand,” indledte Sir Evan. “Den, du skal møde, er ikke en smuk kvinde, ja, altså ikke *kun*, selvom hun måske ikke lige er din alder. Hvorom alting er, så er hun altså en fuldbefaren morder. Er det klart?”

“Ja, sir, fuldkommen,” svarede MacGregor.

“Jeg har hendes dossier her, du kan tage et kik på det bagefter, men jeg er bange for, at det er noget mangelfuldt. Men det turde fremgå allerede ved første øjekast, at vi har at gøre med en erfaren dame med overordentlig gode og brede kompetencer. Hun dræbte sine første israelere som otteårig, med håndgranater i Gaza ... blev samlet op af selveste Muhammed Odeh, mere kendt under dæknavnet Abu Daod, manden bag München-angrebet i 1972, den palæstinensiske efterretningstjenestes militære fader, for at sige det lidt lyrisk. Har arbejdet tæt sammen med Ali Hassan Salameh, ham, der grundlagde Styrke 17 og var CIA's forbindelsesofficer hos palæstinenserne ... ja, og sådan kan man blive ved. Uddannet på American University of Beirut ... tro ikke, at du kan jorde hende med dit sproglige overtag. Og senere mordene på ... nå, det er måske ikke så interessant ... tre års uddannelse på en russisk spionskole i Pyongyang. Hun har altså fod på alt det klassiske. Men det vigtigste, vil jeg nok sige ... ja, skriv dig det bag øret: Det er længe siden, hun har arbejdet i felten, småmordenes tid er så at sige forbi for hendes vedkommende. Derimod er hun gennem de sidste ti år lidt efter lidt steget i graderne inden for PLO's politiske efterretningstjeneste. Til trods for, at hun så umiskendeligt er kvinde. Jeg mener, én ting er, at vi her i MI 6 somme-tider bliver beskyldt for at forbigå begavede kvinder, fordi vi er sådan en ... ja, du ved, organisation ... Men en kvinde, der bliver souschef og ansvarlig for alle internationale forbindelser i en arabisk spionorganisation, er ingen årsunge, eller hvad?”

“Fuldkommen rigtigt, sir, jeg kunne ikke være mere enig i Deres analyse, sir,” svarede MacGregor og følte sig eftertrykkeligt tromlet. Dels havde han måttet finde sig i at blive talt til som et barn eller en ignorant – han havde brugt masser af tid og kræfter på at indhente informationer om Mouna

al Husseini – og dels var han blevet belært om den nye videnskab om, at “kvinder kan”. Noget, som firmaets gamle drenge, mænd som Sir Evan, sommetider sagde, men ikke troede på.

Men selvom MacGregor var velforberedt, gjorde hun et overraskende stærkt indtryk på ham, da hun kom ind på hans kontor. I dossieret havde der naturligvis været et og andet kornet sort-hvidt foto taget med teleobjektiv i 80'erne, billeder af en kvindelig soldat i *koffeiyā* og poset uniform, der helt klart var syet til en mand. Men den midaldrende kvinde, der trådte ind på hans kontor – han havde sendt en underordnet ned for at tage imod hende for i det mindste nødtørftigt at bevare overtaget som britisk vært – lignede en hvilken som helst spansk eller italiensk overklassekvinde. Men bestemt ikke en professionel morder og end mindre en kollega, endda hans overordnede, hvis man gik ud fra rangen. Lewis MacGregor var kaptajnløjtnant af reserven i flåden.

Mouna var helt uforberedt på mødet med den unge MacGregor, hun havde snarere forventet en af de gamle stødere, der så ud og førte sig og også lød som en afdelingschef i udenrigsministeriet. Hun konkluderede straks, at man havde sat en slags trainee på hende, fordi man ikke opfattede det nye samarbejde med palæstinenserne som særlig vigtigt, men snarere som symbolsk. Des bedre for hende. Denne gang var hun ikke kommet til London for at knytte diplomatiske bånd til de britiske spionorganisationer, men for at snyde dem.

Hun iagttog ham nøje, mens han raspede sine høflighedsfraser af sig i rette britiske rækkefølge; hun bad om mælk i teen, “men mælken først, tak” – af en eller anden grund var det jo et *must* for britisk stil og klasse. Han så sød og rar ud, rødhåret og lige så paradisk skotsk af udseende som i sin

accent, eller man skulle måske snarere kalde det dialekt.

“Madame brigadegeneral,” indledte han nervøst, da de sad og rørte i tekopperne. “Jeg er nået frem til, at vi faktisk kun har to punkter på dagsordenen. Det ene er, hvorledes Hendes Majestæts Hemmelige Tjeneste skal kunne bistå PLO med at forebygge planlagt terror i Mellemøsten. Og det andet omvendt, hvordan PLO skal kunne bidrage med efterretninger om terroraktiviteter på frem for alt britisk territorium. Er vi enige så langt, brigadegeneral?”

“Ja, absolut,” svarede hun med et helt oprigtigt smil. Det her ville blive meget lettere, end hun havde troet.

Hans problem var jo, at han var nødt til at lade, som om der var noget gensidigt ved deres samarbejde, som om briterne på en eller anden måde skulle kunne bidrage med informationer fra hendes hjemmebane til gengæld for oplysninger om det, de lige nu prioriterede over alt andet, risikoen for fornyet terror i selve Storbritannien, i særdeleshed i London.

Hun afstod fra at ironisere over det letgennemskuelige ved forslaget og erklærede i stedet langsomt og med bevidst enkle ord – det var hendes erfaring, at kvinder, der talte langsomt, blev opfattet som mere seriøse – at terroraktioner i London udført af palæstinensere eller pakistanere eller andengenerationsindvandrere, eller hvem der nu end kunne beskrives som “muslimer”, var et af den palæstinensiske frihedsbevægelses største problemer. Den frie palæstinensiske stat i Gaza og på resterne af Vestbredden – det vil sige de områder, der endnu ikke var blevet koloniseret af israelerne – kunne ikke blive en realitet uden massiv international støtte. Frem for alt fra USA og EU. Hver eneste terrorhandling, faktisk uanset hvor i verden den blev begået, om det så var på indonesiske badestrande mellem australske hippier, men selvfølgelig des værre, hvis det var i London, gik

ud over den diplomatiske støtte til palæstinenserne. Derfor havde PLO selv en meget stor interesse i at forhindre nye terroraktioner i London. Det var faktisk den palæstinensiske efterretningstjenestes højst prioriterede opgave lige nu, smurte hun tykt på og var nær ved at tabe masken midt i dagens groveste løgn. Han købte den uden videre og så faktisk lettet ud. Han havde sikkert forventet den sædvanlige prestigekamp fra en af alle disse forhandlere fra den tredje verden, som mere for princippernes end realismens skyld insisterede på jævnbyrdighed i relationerne. Nu slap han for alle den slags pinligheder.

“Well, kaptajnløjtnant MacGregor, så er vi allerede nået et stykke,” sukkede hun lettet og lige nu helt oprigtigt. “Har De noget imod, at vi afklarer en række, skal vi kalde det bureaukratiske problemer?”

Hun så afslappet ud, det var umuligt for MacGregor at afgøre, om hun var overrasket over deres hurtige fremskridt.

“Naturligvis ikke, madame brigadegeneral,” svarede han hastigt. “Har De noget bestemt i tankerne i den forbindelse?”

“Ja, det har jeg. De og jeg er selve forbindelsesleddet – fra og med i dag, hvis jeg har forstået det rigtigt – mellem Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation PLO og Hendes Majestæts *Secret Service*, eller hvordan?”

Hun udtalte de formelle navne på deres respektive organisationer med tryk på hver eneste stavelse og en umiskendelig ironi, som han lod til at more sig uforbeholdent over.

“Helt rigtigt, madame,” sagde han. “De er Præsidentens mand, og jeg er Dronningens mand, det står fast. Men hvad er problemet?”

Hun spillede bekymret, hvad der ikke var så svært. Der var jo en oplagt brist at påpege. MacGregor arbejdede for

den del af Secret Service, som kaldtes MI 6 og udelukkende beskæftigede sig med udenrigsanliggender. Men hvad PLO måtte kunne indhente af informationer angående problemer eller grupperinger på den britiske scene, vedrørte jo snarere indenrigssikkerhedsorganisationen MI 5?

Ja, det var unægtelig sandt, og set ud fra en praktisk synsvinkel var arrangementet måske ikke det mest oplagte. Men på den anden side var der love og forordninger, som man desværre ikke kunne gøre ret meget ved.

Jo, i kritiske situationer risikerede man en fatal forsinkelse, inden MI 6's kontorer fik kommunikeret informationerne videre til MI 5 ude i ... den britiske felt, så at sige. Men det var desværre en ulempe, bureaukratisk eller ej, jo, netop såre bureaukratisk, som man måtte leve med. Love og regler, sådan var det bare.

Hun så misfornøjet ud, og han trøstede hende med, at han jo da næste dag skulle have den glæde at ledsage hende på hendes høflighedsvisit i sikkerhedstjenesten MI 5's terroristsektion.

“Udmærket, så lad os tale lidt om mødet i morgen,” sagde hun.

“Så gerne, madame. Har De nogen særlige ønsker?”

“Ja, det har jeg. Det er mit første og måske eneste møde med MI 5, og jeg vil være Dem meget taknemmelig, hvis De ville ringe og lade dem vide, at jeg gerne vil have tyve minutter uden afbrydelser til at fremføre PLO's analyse af vores fælles problemer – og jeg mener tyve, ikke enogtyve eller nitten. Hvem og hvor mange af personalet, terroristsektionens chefer synes skal lytte med, blander jeg mig ikke i. Hundrede personer eller to, det gør ingen forskel, men jeg vil have mine tyve minutter. Jeg går ud fra, at De kører mig til mødet, som min forbindelsesofficer så at sige?”

“Det skal være mig en sand fornøjelse,” svarede Mac-

Gregor hurtigt, inden det gik op for ham, at han var hoppet på et af verdens ældste overtalesestricks. Hun havde først stillet et urimeligt krav og derefter hægtet et lille spørgsmål på det, som han var nødt til at svare ja til. Og nu havde hun rejst sig, og han var straks bundet af sin ufravigelige pligt som gentleman til at hjælpe hende i den elegante frakke. For hun havde rakt hånden frem til afsked.

“Men madame, jeg er ikke helt sikker ...” forsøgte han.

“Så regner jeg med, at De henter mig klokken 8.15,” fortsatte hun uanfægtet, mens hun baksede lidt med frakkens vide ærmer. “Jeg bor på Duke’s Hotel ved St. James’ Place, måske ikke det nemmeste sted at finde, men jeg er sikker på, De klarer det. Det har været en fornøjelse at ...”

“Undskyld, bare lige et sidste spørgsmål!” forsøgte han, samtidig med at han måtte begynde at arrangere hendes sortie fra en af Storbritanniens mest topsikrede bygninger.

“Ja, værsgo!” smilede hun.

“Hvis vi får dem med på den der tyve minutters fremlæggelse, De foreslog, hvad vil De så tale om?”

“Åh, kun det allervigtigste,” sagde hun. “Om to ting. Hvilke fjender I jagter, selvom de er ufarlige. Og hvilke virkelig farlige fjender, I er i færd med at skabe. Med jer mener jeg Storbritannien. Vi ses i morgen!”

Han blev siddende en stund bag skrivebordet som lammet. Det var, som om han havde brug for at puste ud. Det var så sandt, som det var sagt, og nu tilmed bevist, at kvinden her ikke var født i går, nøjagtig som Sir Evan havde påpeget. Man måtte nok drage den slutning, at hun havde prøvet det her før, tænkte han og var samtidig lige ved at grine højt af sin egen ikke særlig skarpsindige konklusion. Den måtte være ikke blot dagens, men sikkert månedens underdrivelse.

Men han kunne takke sig selv for den akavede situation, han var endt i, og nu måtte han bare klø på. Hans lidet mis-

undelsesværdige opgave bestod i at ringe til sine undertiden grotesk fjendtlige kolleger i MI 5 og forsøge at diktere dem dagsordenen for morgendagens besøg. Det ville ikke blive nemt.

Mouna al Husseini var til forskel fra sin kollega Lewis MacGregor i glimrende humør, da hun kom ud fra den grimme, kagelignende bygning. Hengemte pistacienødder blandet med hummus, kikærtepuré, tænkte hun. Det var de farver, jeg ledte efter. Besynderlig kage, må man sige.

Hun var nået halvvejs. Nu stod der kun tilbage at få selve MI 5 til at gå på kroen i morgen. Og dermed ville den store operation, den største nogensinde, være kommet nogle skridt tættere på sin virkeliggørelse.

Først tog hun en taxa til hotellet og skiftede til jeans og en sort læderfrakke fra et spansk modehus, som hun havde glemt navnet på, og derpå slentrede hun ud i byen. Fra Duke's Hotel var der kun et stenkast op ad St. James' Street til Piccadilly. Klokken var fem, og alle fodgængerne forsøgte at løbe hende over ende. Der var intet racistisk eller under/overklasse-agtigt ved adfærden, det var lige så tit pakistannere, der stødte ind i hende, som mænd med bowlerhat og nålestribe bukser. Det var simpelthen blevet stilen i London. Det mindede om Tokyo, men London plejede ikke at være sådan, i hvert fald ikke det London, hun havde kendt som ung.

Den anden nyhed for den, der bevægede sig rundt i London til fods, var alle de mere eller mindre usynlige overvågningskameraer. Hvis nu den der unge, lidt glatte og diplomatagtige kollega MacGregor – eller endnu værre nogen af hans modstandere eller kolleger eller modstanderkolleger, eller hvordan man nu skulle opfatte de spegede modsætninger inden for britisk efterretningstjeneste – havde

fulgt hende på en skærm fra det øjeblik, hun forlod hotellet, så havde de hende stadig på skærmen i en eller anden koordineringscentral. Det ville ikke som i gamle dage være en nem sag at ryste overvågningen af sig bare ved at gå ned i Undergrounden. Også dernede fungerede systemet.

Havde hun været i London for at dræbe nogen, ville det have været besværligt. Men den tid var slut. Nu var hendes opgave betydelig større end som så.

Hun satte sig ind på en asiatisk fastfoodrestaurant og spiste en ubestemmelig fiskeret, inden hun gik ned i Undergrounden og tog Piccadilly Line fra Piccadilly Circus ud til Finsbury Park. Turen varede lidt over tyve minutter.

Hun valgte en forkert udgang, viste det sig, og måtte spørge sig frem for at finde moskéen. Bygningen var relativt ny, fra 70'erne gættede hun på, i røde mursten med grønne vinduesrammer, forbløffende tæt på den grønne farve på MI 6's kagehus, og en hvid minaret, der trykkede sig ind til en af murene som en skorsten. Det var ikke særlig kønt, og den oprindelig hvide kuppel med halvmånen var tilsødet af Londons giftige luft. Moskéen så ud til at være lukket, og over den svære gitterlåge hang der et overvågningskamera, som bevidst var anbragt meget synligt.

Hun gik om på bagsiden og fandt en bænk, hvor hun satte sig. Lige skråt over for hende lå der en udlejningsejendom af samme røde mursten som moskéen, men med hvidsprosedede vinduer. Et sted deroppe havde gutterne fra MI 5 sikkert lejet sig ind hos en patriotisk medborger for at kunne opretholde overvågningen 24 timer i døgnet. En tåbelig udgift, især da med de vestlige overtidsregler.

Komisk nok, eller i hvert fald meget engelsk, havde den myndighed, der traf beslutning om moskéens lukning, været *The Charity Commission*. Politiet kunne ikke så godt lukke en moské, end mindre MI 5 (hvor beslutningen sikkert reelt

var truffet) eller et andet regeringsorgan. Men *Velgørenhedskommissionen* havde altså fået en kultiveret opringning, hvor visse ønsker fra højeste sted var blevet fremført. Velgørenhedskommissionen havde derefter, i god demokratisk orden og bedste engelske ånd, analyseret problemet nøje og konkluderet, at der i kredsen omkring moskéen i Finsbury Park var personer, som udøvede valgørenhed med en hensigt og et formål, der stred mod en eller anden regel fra 1800-tallets victorianske England, som byggede på “anstændighed” eller “gode kristne formål”.

Og alle disse anstrengelser, al denne bureaukratisk finurlige hjernevridning, havde de britiske myndigheder investeret bare for at lukke en enkelt moské og bringe en enkelt provokerende agitator til tavshed.

Nej, han var selvfølgelig lidt mere end blot provokerende. Som selvudnævnt imam (han havde været udsmitter på en pub, inden han blev kaldet af Gud) repræsenterede Abu Hamza det meste af det, der saboterede modstandskampen. Havde hun været tyve år yngre, ville hun helt seriøst have overvejet at sende et team ud for at gøre ham tavs for altid. Under den verdensomspændende kampagne, der blev kaldt Krigen Mod Terror, var en enkelt mand som Abu Hamza i Finsbury Park en lige så stor belastning som en hvilken som helst terroraktion rettet mod de forkerte. Desuden stod han for alt det, som Mouna havde hadet hele sit liv, religiøst hykleri, forestillingen om, at Gud havde givet den ene eller den anden ret til at dræbe eller stjæle den andens land og endog ville belønne den, der var bedst til at stjæle, i paradiset.

Det var komisk nok netop på spørgsmålet om tyveri, Abu Hamza havde grundlagt sin berømmelse. Han var begyndt at prædike, at den rettroende bogstavelig talt kunne stjæle fra engelske banker efter forgodtbefindende. *“Take, shoot, and loot!”* (“I må tage for jer, skyde og plyndre”) var det

første citat, der havde skaffet ham stor publicity. Den britiske tabloidpresse elskede den slags muslimer, og Abu Hamza elskede enhver form for opmærksomhed, og der opstod således en naturlig vekselvirkning mellem medierne og den i religiøse anliggender mildt sagt indskrænkede hadprædikant. Desuden gjorde han sig godt på billeder, fordi han var helt eller halvvejs blind og havde fået begge hænder sprængt af og erstattet med metalkroge. Hvad der ifølge hans egen forklaring skyldtes, at han som frivillig i Afghanistan havde gjort en heltmodig indsats for at rydde de afghanske børns legepladser for personelminer. En mere sandsynlig forklaring på ulykken var, at han havde forsøgt at fremstille en primitiv bombe. Uanset hvad var han mediemæssigt et fund, nærmest det perfekte fjendebillede.

Og den slags tåber tiltrækker andre. En mand, der helt oplagt var sindssyg, men som de amerikanske myndigheder ikke desto mindre havde givet kunstnernavnet "den 20. flykaprer fra 11. september", en vis Zacharias Moussaoui, havde angiveligt besøgt Abu Hamza i Finsbury Park.

Det var efter sigende under dette besøg i Finsbury Park, han havde set lyset. Hvorefter han skulle være blevet den 20. flykaprer, dog uden at kapre noget fly. Og uden at hverken den åh så velinformede verdenspresse eller de amerikanske myndigheder, der senere fangede ham og stillede ham for retten, havde kunnet redegøre for de rent praktiske konsekvenser af hans omvendelse.

Han indledte retssagen i USA med at kræve sig selv idømt dødsstraf med den begrundelse, at han var uskyldig. Da hans advokat indvendte, at man tydeligvis stod over for en galning, fyrede han – med dommerens velsignelse – advokaten. Han beskrev derefter sig selv som Osama bin Ladens højre hånd og blev til sidst idømt livsvarigt fængsel i streng isolation.

En lignende guddommelig kaldelse tilskrev man den såkaldte skobombemand og britiske statsborger Richard Reid, der var steget om bord på et fly med sprængstof nok i den ene skohæl til at risikere en brandvable under foden. Han slap med 20 års fængsel ved at vidne om, hvordan Abu Hamza havde formidlet Guds frelse i Finsbury Park.

Og da Abu Hamza til sin henrykkelse endelig blev taget af MI 5, påstod man, at han var leder af en organisation, der kaldte sig "Sharialovenes Supportergruppe", og som ifølge selv den britiske presses mest ophidsede krigsreportere angiveligt talte færre end 200 af Londons to millioner muslimer.

Dømt for et eller andet skulle han nok blive. Lige nu sad han i Belmarsh-fængslet med 16 tiltalepunkter på halsen. For eksempel "opvigling af mødedeltagere til mord på ikke-muslimer, i særdeleshed jøder" eller "truende, spottende eller krænkende optræden med det formål at oppiske racehad".

Så hvis fjende var Abu Hamza? I første række *hendes* fjende.

Og der var ingen tvivl om, hvordan hendes gamle russiske spionlærere i Pyongyang ville have analyseret situationen.

Først ville de ligesom de gamle romere have spurgt: "Hvis interesser tjener han?"

Sine egne, hvis altså han er lige så forrykt, som han unægtelig virker, ville de russiske lærere have fastslået som punkt et.

MI 5, ville de dernæst have sagt. En sikkerhedstjeneste har brug for en del synlige fjender og i særdeleshed af den slags, som man til offentlighedens begejstring kan uskadeliggøre. Så hvis ikke Abu Hamza var en galning, der havde opfundet sig selv, havde MI 5 i hvert fald haft et stort behov for at opfinde ham.

Men sådan en formelt logisk analyse forekom Mouna alt

for russisk enkel og konservativ. Russerne havde aldrig skullet operere med en fri presse og forskellige politiske partier i deres ligninger. Vestlige politikere kan drives rundt i manegen af journalister, der ikke har noget andet formål end at sælge aviser ved at true læserne med død og ødelæggelse. Politikerne er så nødt til at udvise handlekraft, for eksempel ved at lovgive mod forkert gudsdyrkelse eller for mere hemmelig aflytning. Derefter vil de kræve af deres myndigheder, at de også udviser handlekraft. På den måde bliver der brug for mange Abu Hamza'er.

Alt dette var meget forstemmende og praktisk talt umuligt at gøre noget ved. Selvom Abu Hamza og hans lige i første række var *hendes* fjender, kunne hun ikke lade ham skyde. Mod et sådant skridt var der ikke kun taktisk politiske indvendinger – de frygtelige konsekvenser, hvis man blev pågrebet – men også rent etiske.

Hun kunne indimellem føle sig pinagtigt afmægtig over for alt dette vanvid og den religiøse fanatisme, som fik lov til at repræsentere modstandskampen i hele den vestlige verden. En eneste hadprædikant i London talte mere end den israelske besættelse af Palæstina eller den amerikanske besættelse af Irak eller et nyt angreb på Iran, som de allerede sad og planlagde i Washington under henvisning til Irans fremtidige kernevåben.

Og for hendes eget vedkommende kom der intet ud af at beklage sig til de vestlige kolleger. Værre endnu, det var næsten umuligt bare at forsøge at begynde at forklare sig, før de blev demonstrativt trætte og kom med ironiske bemærkninger om politik og forelæsninger.

Ikke desto mindre ville hun, og kun delvis for at provokere, fremføre dette ræsonnement om Abu Hamza som sin fjende og den britiske sikkerhedstjenestes ven, når hun i morgen skulle tale for et ukendt antal topfolk fra MI 5. En

ting var klar: Uanset hvor pænt hun pakkede analysen ind, ville de blive rasende. Men det var på sæt og vis også meningen, det var en del af maddingen.

Hun indså, at hun nok alligevel burde mildne en del formuleringer og udelade en del sarkastiske bemærkninger. Talen lå på hendes computer på hotelværelset, aftenen var stadig lys, og hun ville have noget at tage sig til på hotelværelset, der var mindre deprimerende end at se vestlige nyhedsprogrammer.

Hvad afsnittet om brødrene Husseini angik, det, der var hovedårsagen til hendes rejse til London og møderne med de fjendtlige allierede, følte hun sig mere sikker. Det var grundigt forberedt. Der behøvede hun ikke at ændre noget i sidste øjeblik.

* * *